

РЕШЕНИЕ

№ 966

гр. Стара Загора, 15.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, Ш-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Емилия Енчева

при участието на секретаря Ивелина Б. Костова
като разгледа докладваното от Емилия Енчева Гражданско дело №
20225530101109 по описа за 2022 година

Предявен е установителен иск с правно основание чл. 439 от ГПК.

Ищцата В. Д. А. твърди в исковата си молба, че на 22.03.2022 г. е узнала за връчено чрез работодателя ѝ ПДИ, че срещу нея се водило ИД № 20227650400750, по описа на ЧСИ Г. И., с рег. № 765, с район на действие Окръжен съд Стара Загора, образувано по молба на „Банка ДСК“ ЕАД, въз основа на Заповед за изпълнение на парично задължение № 2737/28.10.2011 г., по реда на чл. 417 ГПК, постановено по ЧГД № 3356/2011 г., по описа на ЯРС, като в полза на „Банка ДСК“ ЕАД бил издаден изпълнителен лист от 01.11.2011 г., който обективирал задължението на ищцата да плати: сума в размер 5349,39 евро - главница; сума в размер 667,68 евро - договорна лихва за периода от 27.08.2011 г. до 26.10.2011 г.; сума в размер 230,95 евро - наказателна лихва за периода от 27.09.2011 г. до 26.10.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 26.10.2011 г. до окончателното ѝ изплащане, както и направени разноски по делото в размер на 244,40 лв. държавна такса и 454,40 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Сочи, че след издаване на горепосочения изпълнителен лист по молба на кредитора от 28.07.2014 г. е било образувано изпълнително производство по ИД № 20148780400645, по описа на ЧСИ И.Х с рег. № 878, с район на действие Окръжен съд Ямбол. На 22.01.2015 г. била постъпила молба от вискателя да бъде насрочен опис на недвижимите имоти, ипотекирани в тяхна полза и с последваща молба от 07.09.2016 г. поради нестанала публична продан по изпълнителното дело имало искане за насрочване на нова публична продан. Такава последваща молба има и от 30.01.2017 г. за насрочване на нова публична продан. От молбата на 22.01.2015 г. за извършване на изп. действия е започнал да тече и преклузивния срок по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, а също и е започнала нова погасителна давност. На 22.01.2017 г. по силата на закона, поради липса на извършени последващи

изпълнителни действия и на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК делото било прекратено по силата на закона, като всички последващи изпълнителни действия следвало да се приемат, че са нищожни. Т.е. новата погасителната давност била започнала от последното изпълнително действие прекъсващо давността и то било молбата от 22.01.2015 г., също делото следва да бъде прекратено на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК на 22.01.2017 г. по силата на закона, като погасителната давност е продължила да тече, и петата година е настъпила на 22.01.2020 г. Но делото не е било прекратено, като впоследствие през 2020 г. било прехвърлено за продължаване на изпълнителните действия от ЧСИ И.Х с рег. № 878, с район на действие Окръжен съд Ямбол при ЧСИ Г. И., с рег. № 765, с район на действие Окръжен съд Стара Загора, като било образувано изп.дело и.д. № 20207650403262 от 2020 г. по нейния опис. С нарочна молба от 24.02.2022 г. поискали от ЧСИ да прекрати делото и изрично се позовали на изтекла погасителна давност. Действително изп. дело 20207650403262 по описа на ЧСИ Г. И. било прекратено, но на гърба на изпълнителния лист неправилно било посочено, че последното изпълнително действие е било на 30.01.2017 г. вместо на 22.01.2015 г. След прекратяването на това изпълнително дело било образувано ново такова при същото ЧСИ, което било под № 20227650400750, което е и висящо. Но дори и да се приеме, че е вярно отразеното на гърба на изпълнителния лист, че последното изпълнително действие е било на 30.01.2017 г. вместо на 22.01.2015 г., то отново това задължение е погасено по давност защото на 30.01.2022 г. са изтекли петте години.

Заявява, че в общия случай, когато съдебното решение влезе в сила започвала да тече нова давност. Следователно началото на давностния срок в изпълнителното производство започвало да тече от влизане в сила на съдебно изпълнително основание. В заповедното производство, след изтичане на срока за възражение и при неоспорване на заповед за изпълнение от длъжника, какъвто бил настоящият случай, издадената заповед за изпълнение влиза в сила. Продължителността на новия давностен срок по правило било съответен на предходния давностен срок - общ, специален или особен, но предвид, че правото било установено със съдебно решение, давността се превръщала в обща /5 г./. В процесния случай изпълнителният лист, въз основа на който било образувано изпълнителното производство по ИД № 20148780400645, по описа на ЧСИ И.Х с рег. № 878, с район на действие Окръжен съд Ямбол, бил издаден въз основа на Заповед за изпълнение на парично задължение № 2737/28.10.2011 г., по реда на чл. 417 ГПК, постановено по ЧГД № 3356/2011 г., по описа на ЯРС, в производство по реда на чл. 417 ГПК. Следователно нова давност в полза на длъжника - ищец в настоящото производство, била започнала да тече от 28.10.2011 г. и ако не е била спряна или прекъсната, щеше да е изтекла на 28.10.2016 г.

Сочи, че съобразно разясненията дадени в ТР № 2/26.06.2015 г., по ТД № 2/2013г., в изпълнителния процес давността не спирала, защото кредиторът можел да избере дали да действа (да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен), или да не действа (да не иска нови изпълнителни способности). Изпълнителният процес не можел да съществува сам по себе си. Той съществувал само доколкото чрез него се осъществявали един или повече конкретни изпълнителни способности. Съгласно разпоредбата на чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсвала с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането, при което с предприемането на всяко такова действие започвала да тече нова давност. Следователно, нова давност започвала да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие. Хипотезата на „Прекъсване на давността с предприемането на действия за принудително изпълнение по чл. 116, б. "в" ЗЗД“, не случайно законодателят е уредил отделно, без да възпроизведе правилата за спиране и отпадане на ефекта на прекъсването в исковия процес. Тези правила били неприложими при прекъсването на давността с предприемането на действия за принудително изпълнение по чл. 116, б. "в" ЗЗД не защото ефектът на спирането в този случай настъпвал безвъзвратно, а защото в този случай нямало спиране на давността нито отпадане на ефекта на прекъсването. Исковото производство като динамичен фактически състав било уредено по различен начин от изпълнителното производство. При изпълнителния процес давността се прекъсвала многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсвало давността, защото съдебният изпълнител бил длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсвала с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Ищецът

нямал нужда да поддържа висящността на исковия процес, но вискателят трябвал да поддържа със свои действия висящността на изпълнителния процес като внасял съответните такси и разноси за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ (извършване на опис и оценка, предаване на описаното имущество на pazач, отваряне на помещения и изнасяне на вещите на длъжника и др.), както и като искал повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. В изпълнителното производство за събиране на парични вземания предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ прекъсвал давността (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на ЧСИ по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ). Изпълнителни действия, които прекъсвали давността били: насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана; присъединяването на кредитора; възлагането на вземане за събиране или вместо плащане; извършването на опис и оценка на вещь; назначаването на pazач; насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Затова Молби от 07.09.2016 г. и от 30.01.2017 г. по и.д. 645/2014 г. по описа на ЧСИ И.Х., не прекъсвали давността, защото не били изпълнителни действия: образуването на изпълнително дело; изпращането и връчването на ПДИ; проучването на имущественото състояние на длъжника; извършването на справки; набавянето на документи, книжа и др.; назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга; извършването на разпределение; плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.. В този смисъл били разясненията в ТР № 2/26.06.2015 г., по ТД № 2/2013 г., т. 10 на ОСГТК. С предприемането на всяко валидно действие за принудително изпълнение започва да тече „нова давност“. От правилото, че когато започвала да тече „нова давност“ се възстановявал съответният давностен срок – общ, специален или особен, предвид, че се прекъсвал давностен срок установен със СР, поради което се е превърнал в общ, то и тази „нова давност“, като съответна, също е обща /5 г./.

Моли съда да постанови решение, с което да се признае за установено, че ищцата не дължи сума в размер 5349,39 евро – главница; сума в размер 667,68 евро. – договорна лихва за периода от 27.08.2011 г. до 26.10.2011 г.; сума в размер 230,95 евро – наказателна лихва за периода от 27.09.2011 г. до 26.10.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 26.10.2011 г. до окончателното ѝ изплащане, както и направени разноси по делото в размер на 244,40 лв. държавна такса и 454,40 лв. юрисконсултско възнаграждение, за които е издаден изпълнителен лист от 01.11.2011 г. по ЧГД № 3356/2011 г., по описа на ЯРС, въз основа на Заповед за изпълнение на парично задължение № 2737/28.10.2011 г., по реда на чл. 417 ГПК поради изтекла абсолютна погасителна давност.

Претендира за направените разноси.

В едномесечния срок по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от „БАНКА“ ДСК, в който моли съда да отхвърли иска като неоснователен.

Сочи, че предявеният иск е за установяване на факти, които не били предвидени в закона, поради което бил недопустим

Счита, че искането за установяване недължимост на вземания по конкретно изпълнително дело, при положение, че не се оспорвало самото присъдено вземане на „Банка ДСК“ АД сочи на недопустим иск за установяване на факт, който не бил предвиден в закона и бил в нарушение на разпоредбата на чл. 124, ал. 4, изр. 2 от ГПК. Както се приемало в правната теория (Сталев, Ж. Българско гражданско процесуално право, 2012 г., с. 189) установителни искиве „за други факти, които законът не е въздигнал изрично в предмет на УИ, са недопустими. Те били неподведомствени на съдилищата и противоречали на изискванията за процесуална икономия“. Това било така, доколкото съществувало друг ред за защита – всеки факт, релевантен за гражданско правоотношение, можел да бъде проверен и установен по повод на дело относно това правоотношение. Следователно, доколкото именно фактът на погасяването по давност на вземанията бил предмет на установяване с предявените от ищеца искиве, само на това основание същият бил недопустим. В този смисъл било Определение № 1344/12.05.2014 г. по гр. д. № 1037/2014 г. на ОС-Варна.

Сочи, че по силата на сключен Договор за ипотечен кредит от 25.08.2008 г. „Банка ДСК“ АД е предоставила на В. Д. А., ЕГН ***** кредит в размер на 5 400 /пет хиляди

и четиристотин/ евро, който е усвоен в пълен размер от кредитополучателя.

Твърди, че за обезпечаване на отпуснатия кредит била учредена втора по ред договорна ипотека върху следния недвижим имот: Дворно място с площ от 1430 кв. м., ведно с построената върху него Жилищна сграда със застроена площ от 60 кв. м., находящи се в с. Кабиле, общ. Тунджа, ул. „Пейо Яворов“ № 10, собственост на В. Д. А. и Нихат А..

Върху имота било налице и учредена първа по ред договорна ипотека по друг сключен с „Банка ДСК“ АД договор за кредит с кредитополучатели В. Д. А. и Нихат А..

Поради непогасяване в срок на месечните погасителни вноски и допусната забава в плащанията над 90 дни по сключените договори за кредит, на основание чл. 60, ал. 2 от Закона за кредитните институции, Банката била упражнила правото си да превърне кредитите в предсрочно изискуеми.

Поради настъпилата предсрочна изискуемост на 27.09.2010 г. „Банка ДСК“ АД се е снабдила със заповед за изпълнение и изпълнителен лист от 01.11.2011 г., издадени по ч.г.д. № 3356/2011 г. по описа на Районен съд Ямбол за дължимите суми по сключения Договор за ипотечен кредит от 25.08.2008 г., обезпечен с втора по ред ипотека върху описания по-горе недвижим имот. Въз основа на издадения изпълнителен лист било образувано изп. дело № 645/2014 г. по описа на ЧСИ И.Х, рег. № 878, с район на действие – ОС Ямбол.

Поради настъпилата предсрочна изискуемост и по втория договор за кредит „Банка ДСК“ АД се е снабдила със заповед за изпълнение и изпълнителен лист от 31.10.2011 г., издадени по ч.г.д. № 3337/2011 г. по описа на Районен съд Ямбол за дължимите суми по сключения Договор за ипотечен кредит от 21.11.2006 г., обезпечен с първа по ред ипотека върху същия недвижим имот. Въз основа на издадения изпълнителен лист е образувано изп. дело № 644/2014 г. по описа на ЧСИ И.Х, рег. № 878, с район на действие – ОС Ямбол, по което бил извършен опис, оценка и били насрочвани редовно публични продажби на ипотекирания имот, както следва:

11.09.2014 г. - извършен опис на имота;

16.03.2015 г. - 16.04.2015 г. - насрочена първа публична продан;

30.10.2015 г. - 30.11.2015 г. - насрочена втора публична продан;

19.12.2016 г. - 19.01.2017 г. - насрочена трета публична продан;

13.03.2017 г. - 13.04.2017 г. - насрочена четвърта публична продан;

Имотът бил възложен на проведената на 14.04.2017 г. публична продан при цена 31310 лева, изготвено е постановление за възлагане и е предявено разпределение за събраната от публичната продан на имота сума.

Считат, че извършените по изп. дело № 644/2017 г. действия по принудително изпълнение спрямо недвижимия имот били присъединени и имали действие и по изп. дело № 645/2014 г., образувано за вземанията на „Банка ДСК“ АД, обезпечени с втора по ред ипотека върху същия недвижим имот на основание чл. 459, ал. 2 от ГПК. Независимо от факта, че „Банка ДСК“ АД е присъединен по право взыскател с учредена в нейна полза договорна ипотека, в допълнение били подавани и молби от Банката и по изп. дело № 645/2014 г. с искане за опис и насрочване на публични продажби на имота.

Твърдят, че възражението в исковата молба, че исканията на „Банка ДСК“ АД за извършване на изпълнителни действия не са годни да прекъснат давността, е неоснователно. В практиката е застъпено становището, че давността се прекъсва с исканията на взыскателя да се извършат принудителните изпълнителни действия и предприемането им от съдебния изпълнител и тогава, когато тези действия са били неуспешни”. */Решение №1416 от 24.06.1969 г. на ВС по гр. д. № 884/69 г., 1з. о./*

Заявяват, че впоследствие, след влизане в сила на постановлението за възлагане и извършено разпределение на получената продажна цена на ипотекирания имот, от „Банка ДСК“ АД е подадена молба с вх. № 11173/19.04.2019 г. по изп. дело № 645/2014 г. на ЧСИ И.Х, която представят като доказателство към настоящия отговор. С молбата били направени искания за извършване на ново пълно имуществено проучване на длъжника и предприемане на изпълнителни действия от ЧСИ - извършване на справки и налагане на заповед за банкиране на сметки, възбрана на недвижими имоти, заповед за дружествени дялове и

запор на трудовото възнаграждение на длъжника В. А.. При извършване на справките били установени недвижими имоти, находящи се в района на действие на ЧСИ при ОС Стара Загора. С оглед горното, с молба на „Банка ДСК“ АД с вх. № 25290/23.09.2020 г. по изп. дело № 645/2014 г. на ЧСИ И.Х било направено искане за преместване на изпълнителното дело при ЧСИ Г. И., рег. № 765 на КЧСИ, с район на действие Окръжен съд Стара Загора.

Твърди, че след изпращане на делото, същото било образувано под № 3262/2020 г. по описа на ЧСИ Г. И., рег. № 765 на КЧСИ. На 12.10.2020 г. „Банка ДСК“ АД е депозирала молба с искане да бъде наложена възбрана, да бъде извършен опис, оценка и насрочена публична продажба на недвижими имоти, собственост на длъжника В. Д. А., а именно:

1/3 ид.ч. от Поземлен имот, пл. № - 030014, площ по док. - 8.000 дка, местност - ГЕРИША, обл. СТАРА ЗАГОРА, общ. БРАТЯ ДАСКАЛОВИ, с.Гранит;

1/3 ид. ч. от Поземлен имот, пл. № - 099037, площ по док. - 8.000 дка, местност - ДЖАМАЛ МИЗАР, обл. СТАРА ЗАГОРА, общ. БРАТЯ ДАСКАЛОВИ, с.Гранит ;

1/3 ид. ч. от Поземлен имот, пл. № - 042017, площ по док. - 9.000 дка, местност - МЕШЕ КОРИЯ, обл. СТАРА ЗАГОРА, общ. БРАТЯ ДАСКАЛОВИ, с.Гранит ;

1/3 ид. ч. от Поземлен имот, пл. № - 006035, площ по док. - 15.999 дка, местност - СЪРЪЧАЛИЯ, обл. СТАРА ЗАГОРА, общ. БРАТЯ ДАСКАЛОВИ, с.Гранит;

1/3 ид. ч. от Поземлен имот, пл. № - 015053, площ по док. - 9.001 дка, местност - ДЪБАКА, обл. СТАРА ЗАГОРА, общ. БРАТЯ ДАСКАЛОВИ, с.Гранит.

Със същата молба било направено искане за извършване на справка в БНБ и налагане на заповест за извършване на банкови сметки, като е предоставена информация на съдебния изпълнител относно актуалния размер на вземането на „Банка ДСК“ АД към длъжника В. Д. А.. Допълнително, Банката с платежни нареждания от 19.10.2020 г. била заплатила и дължимите такси за извършване на исканите действия, които представя като доказателства към настоящия отговор.

Заявява, че по молбата на „Банка ДСК“ АД били наложени възбрани по изп. дело № 3262/2020 г. върху описаните 5 броя недвижими имоти, вписани в Служба по вписвания Чирпан на 02.11.2020 г. Впоследствие, поради непредприемане на исканите изпълнителни действия от страна на ЧСИ Г. И., от „Банка ДСК“ АД била подадена нова молба с вх. № 20548/12.04.2021 г. по изп. дело № 3262/2020 г. било повторно искане да бъде извършен опис, оценка и насрочена публична продажба на възбранените по изпълнителното дело недвижими имоти. На 27.04.2021 г. от ЧСИ Г. И. било получено съобщение по ел. поща съобщение за дължими такси за извършване на действията по молбата на Банката, като насрочвала опис на имотите за 09.06.2021 г. Указаните такси за извършване на описа били заплатени от „Банка ДСК“ АД на 28.04.2021 г., за което представя платежни нареждания към настоящия отговор. Описът отново не бил извършен от съдебния изпълнител, поради което било направено ново искане от „Банка ДСК“ АД, извършени били нови справки от ЧСИ Г. И. по изп. дело № 3262/2020 г., в резултат от които било изготвено заповестно съобщение с изх. № 11270/03.02.2022 г. за налагане на заповест за извършване на трудовото възнаграждение на длъжника и били наложени възбрани на 1/2 ид. ч. от същите поземлени имоти.

Сочи, че със съобщение изх. № 20536/10.03.2022 г. на ЧСИ Г. И., „Банка ДСК“ АД била уведомена, че изп. дело № 3262/2020 г. било прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, поради което Банката била подала молба за връщане на изпълнителния лист, след което било образувала ново изп. дело № 750/2022 г. по описа на ЧСИ Г. И. въз основа на издадения изпълнителен лист. По изпълнителното дело отново били наложени възбрани на 1/2 ид. ч. от същите 5 броя поземлени имоти, находящи се в с. Гранит, наложен бил заповест за извършване на банкови сметки и трудовото възнаграждение на длъжника В. А., като тези изпълнителни действия били с дата 17.03.2022 г.

1.2. Изложените в исковата молба възражения за погасяване по давност на вземанията на Банка ДСК били неоснователни.

Съгласно чл. 116, б. „в“ ЗЗД давността се прекъсвала с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Последните изпълнителни действия, които прекъсвали давността били извършени на 17.03.2022 г. - наложени по изп. дело № 750/2022 г. по описа на ЧСИ Г. И. възбрани върху 5 броя недвижими имоти, наложени заповести върху

банкови сметки в „ЦКБ“ АД и запор върху трудовото възнаграждение на длъжника В. А..

Дори и да се приеме, че изпълнително дело № 3262/2020 г. при ЧСИ Г. И. е било прекратено поради настъпила перемпция по изп. дело № 645/2014 г. при ЧСИ И.Х., то по тях били извършени валидни изпълнителни действия през периода от 2019 г. до 17.03.2022 г. Съгласно т. 10 от *Тълкувателно решение М 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК*, когато вискателят не бил поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство било прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, нова погасителна давност за вземането започвала да тече от датата, на която било поискано или било предприето последното валидно изпълнително действие. В настоящия случай нова погасителна давност започвала да тече с предприемането на изпълнителни действия спрямо длъжника В. Д. А., подробно посочени по-горе в настоящия отговор. Поради изложеното счита, че вземанията на банката по издадените Заповед за изпълнение на парично задължение № 2737/28.10.2011 г. и изпълнителен лист по ч. гр. д. № 3356/2011 г. по описа на Районен съд Ямбол не били погасени по давност.

Сочи, че по спорните по настоящото дело въпроси при същите фактически и правни обстоятелства е налице произнасяне на ВКС с Решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. по описа на Върховния касационен съд. IV ГО. постановено по реда на чл. 290 от ГПК. С цитираното решение е прието, че перемпцията и давността са различни правни институти с различни правни последици: давността изключва принудителното изпълнение, а перемпцията не го изключва - обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение. В чл. 116, б. "в" ЗЗД е изрично установено правилото, че давността се прекъсва с предприемането действия за принудително изпълнение. Същинско действие за принудително изпълнение обаче може да предприеме само съдебният изпълнител (или друг орган на принудително изпълнение - публичен изпълнител, синдик, съд по несъстоятелността) и то прекъсва давността; но давността е свързана с поведението на кредитора - тя не се влияе от поведението на други лица. „Затова ако искането от кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, по причина, което не зависи от волята на кредитора; давността се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство“ /Решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV ГО/ Давността не се прекъсвала веднъж с искането и още веднъж с предприемането на действието. Прекъсването било едно – с предприемането на действието, но се считало да е настъпило с обратна сила, ако след поискването давността била изтекла. След това тя се прекъсвала последователно във времето, когато осъществяването на способа ставал чрез отделни процесуални действия: запор или възбрана, опис, оценка, насрочване на проданта, разгласяване, приемане на наддавателни предложения, провеждане на наддаване и т. н. до влизането в сила на постановлението за възлагане.

Съгласно т. 10 от *Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК*, когато вискателят не бил поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство било прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, нова погасителна давност за вземането започвала да тече от датата, на която било поискано или било предприето последното валидно изпълнително действие.

Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ - той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново - отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. „Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденото на изпълнителните дела. “

Твърди, че съгласно чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК изпълнителното производство се прекратявало с постановление, когато вискателят не поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години. Основанието за прекратяване, предвидено в тази норма, предпоставяло бездействие на вискателя по образувано изпълнително дело за период от време, надвишаващ две години. Изтичането на този срок водил само до прекратяване на започналото изпълнително производство, но не и до погасяване на материалното право на вискателя. Прекратяването настъпвало по силата на закона, а с постановлението си съдебният изпълнител само констатирал настъпилото прекратяване на изпълнителното производство. По изпълнителните дела били осъществени редица изп. действия по искане на вискателя „Банка ДСК“ АД – заповор на банкови сметки, заповор на трудово възнаграждение, публични продажби на ипотекирания по кредита недвижим имот, наложени възбрани на допълнителни поземлени имоти, насрочване на опис на имотите и пр. Следователно, счита, че изложените в исковата молба твърдения, че не били извършвани изпълнителни действия, не съответствали на действителното фактическо и правно положение.

На следващо място, дори и да се приеме, че по изпълнителното дело не са поискани, съответно извършвани изпълнителни действия повече от две години, то правните последици на т.н. перемпция са процесуални и не могат да обосноват недължимост на вземане по конкретно материално правоотношение. Същото се отнасяло и до правните последици на преобразуваното изпълнително производство. В случая исковете за недължимост на вземането не били основани и на нововъзникнали факти, непреклучдирани от СПН, тъй като възражението за изтекла погасителна давност, която била прекъсната с извършването на изпълнителни действия по образуваните при частния съдебен изпълнител изпълнителни дела, не представлява подобен факт (чл. 439, ал. 2 от ГПК; чл. 116, б „б“ ЗЗД). Счита, че искането за установяване недължимост на вземания по конкретно изпълнително дело, при положение, че не се оспорвало самото присъдено вземане на „Банка ДСК“ АД сочи на недопустим иск за установяване на факт, който не е предвиден в закона, (чл. 124, ал. 4, изр. 2 от ГПК).

Моли съда да остави без разглеждане като недопустим предявления от В. Д. А. отрицателен установителен иск за недължимост на посочените в исковата молба суми, за които са издадени Заповед за изпълнение на парично задължение № 2737/28.10.2011 г. и изпълнителен лист по ч. гр. д. № 3356/2011 г. по описа на Районен съд Ямбол. В случай, че приемете, че искът е допустим, моля да отхвърлите същия като неоснователен, необоснован и недоказан по изложените по -горе съображения.

Претендира за разносните по делото.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установена следната фактическа и правна обстановка:

Предявеният иск намира правното си основание в разпоредбата на чл. 439, ал. 2 от ГПК, с който длъжникът оспорва задължението въз основа на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Като средство за защита на длъжника по висящ изпълнителен процес с иска се дава право да се установи, че изпълняемото право е отпаднало, поради факти и обстоятелства, настъпили след съдебното му установяване, но имащи правно значение за неговото съществуване. В настоящия случай, ищецът твърди погасяване на изпълняемото право, на основание изтекла петгодишна погасителна давност и поради перемпция по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК.

Безспорно е по делото, че въз основа на изпълнителен лист от 31.10.2011 г., издаден по ч.гр.д. № 3337/2011 г. по описа на РС Ямбол е образувано изпълнително дело № 644/2014 г. по описа на ЧСИ И.Х, с район на действие ОС Ямбол.

С молба от вискателя Банка ДСК ЕАД от 22.01.2015 г., ЧСИ е насрочил опис и публична продан на недвижими имоти ипотекирани в полза на банката по горното изпълнително дело, както следва:

На 11.09.2014 г. - извършен опис на имота; На 16.03.2015 г. - 16.04.2015 г. -

насрочена първа публична продан; На 30.10.2015 г. - 30.11.2015 г. - насрочена втора публична продан; На 19.12.2016 г. - 19.01.2017 г. - насрочена трета публична продан; На 13.03.2017 г. - 13.04.2017 г. - насрочена четвърта публична продан;

Имотът бил възложен на проведената на 14.04.2017 г. публична продан при цена 31310 лева, изготвено е постановление за възлагане от 25.04.2017 г. и е предявено разпределение за събраната от публичната продан на имота сума. На 26 май 2017 г. ищцата В. Д. А. е получила съобщение за насрочване дата за въвод във владение /лично/. На 28.01.2020 г. вискателят е подал молба по изпълнителното дело, същото да бъде изпратено на ЧСИ Г. И., с район на действие ОС Стара Загора за продължаване на изпълнителните действия, като на 21.04.2020 г. е образувано изп.д. № 1291 от 21.04.2020 г. по описа на ЧСИ Г. И..

По молба на вискателя Банка ДСК от 4.05.2020 г. е извършен опис, оценка и възбрана на описани в молбата недвижими имоти, собственост на длъжника В. Аслан в с. Гранит, община Братя Даскалови, както и извършване на проверка на открити разплащателни сметки и налагане на запор върху тях.

Видно от уведомление до ЧСИ И.Х с район на действие ОС Ямбол, изп.дело № 645/2014 г. е получено от ЧСИ Г. И. и е образувано на 7.10.2020 г., изпълнително дело № 3262/2020 г. по описа на ЧСИ Г. И. с район на действие ОС Стара Загора. На 12.05.2021 г. е изпратена призовка за принудително изпълнение за извършване на опис на поземлени имоти, находящи се в землището на с. Гранит, община Братя Даскалови. По молба от 24.02.2022 г. на адв. В. М. е издадено постановление от 9 март 2022 г. на ЧСИ Г.И., с което е прекратено изпълнителното производство, по изпълнително дело 3262/20 г. на основание чл. 433, ал.1 т.8 от ГПК.

По молба на Банка ДСК АД на 10.03.2022 г. е образувано изпълнително дело № 750/2022 г. по описа на ЧСИ Г. И., срещу В. Д. А. за събиране на остатъка на задълженията по изпълнителния лист, с молба да бъде наложена възбрана, извършен опис, оценка и насрочена публична продан на 5 поземлени имота, находящи се в землището на с. Гранит, община Братя Даскалови. На 4.04.2022 г. е издадена обезпечителна заповед, като е допуснато обезпечение на предявения иск, чрез налагане на обезпечителна мярка – спиране на изпълнението по изп.д. № 750/22 г. по описа на ЧСИ Г. И..

Предвид изложеното, съдът намира за установена следната правна обстановка:

При предявен отрицателен установителен иск по [чл. 439 ГПК](#) в тежест на ищеца е да докаже, че след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, са настъпили факти, с оглед на наведените в исковата молба твърдения, които водят до погасяване на установеното изпълняемо право на ответника.

В конкретния случай следва да се отбележи, че от момента на образуване на процесното изп. дело № 644/2014 г. по описа на ЧСИ И.Х, с район на действие ОС Ямбол, по което е извършен опис, оценка и са насрочвани публични продажби на ипотекирания имот, както беше посочено по-горе. Имотът е възложен на проведената на 14.04.2017 г. публична продан при цена 31310 лв., изготвено е постановление за възлагане и е предявено разпределение за събраната от публичната продан на имота сума. Следва също така да се отбележи, че до датата на приемане на ТР № 2/26.06.2015 г. погасителна давност за вземанията не е текла. И това е така защото относимо в този период е задължителното разрешение на ППВС № 3/1980 г. Новата 5-годишна погасителна давност /доколкото вземанията са установени с влязла в сила заповед за изпълнение по [чл. 417 ГПК](#), която следва да бъде приравнена по характера си на влязло в сила съдебно решение/ е започнала да тече именно от момента на отмяната на това постановление – 26.06.2015 г., след която дата е дадено и ново тълкуване за спирането на давността по време на висящ изпълнителен процес. Съдът приема, че постановеният нов тълкувателен акт, с който се изоставя вече даденото задължително тълкуване и се възприема ново такова, поражда действие за в бъдеще. Прилагането му с обратна сила би довело до правна несигурност, доколкото

правните субекти са били длъжни и са съобразявали поведението си с едно предходно дадено, също задължително тълкуване. В този смисъл, Решение № 51/21.02.2019 г., постановено по гр. д. № 2917/2018 г. по описа на ВКС, решение № 170/17.09.2018 г. по гр. д. № 2382/2017 г. по описа на ВКС, IV гр. о.

На 28.01.2020 г. вискателят е подал молба по изпълнителното дело, същото да бъде изпратено на ЧСИ Г. И., с район на действие ОС Стара Загора за продължаване на изпълнителните действия, като на 21.04.2020 г. е образувано изп.д. № 1291 от 21.04.2020 г. по описа на ЧСИ Г. И.. По молба на вискателя Банка ДСК от 4.05.2020 г. е извършен опис и оценка и възбрана на описани в молбата недвижими имоти, собственост на длъжника В. Аслан в с. Гранит, община Братя Даскалови, както и извършване на проверка на открити разплащателни сметки и налагане на запор върху тях.

По молба от 24.02.2022 г. на адв. В. М. е издадено постановление от 9 март 2022 г. на ЧСИ Г.И., с което е прекратено изпълнителното производство, по изпълнително дело 3262/20 г. на основание чл. 433, ал.1 т.8 от ГПК.

С прекратяване на изпълнителното производство обаче, материалното право на вискателя остава незасегнато. Прекратяването на изпълнителното производство не изключва принудителното изпълнение в случай, че изпълняемото право е непогасено. Дори при настъпила перемпция по право, когато по изпълнителното дело е направено искане за прилагане на нов изпълнителен способ, съдебният изпълнител не може да откаже изпълнение – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността, независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело – така постановените по реда на чл. 290 ГПК решения – решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. по описа на ВКС, IV гр. о. и решение № 127/12.07.2022 г. по гр. д. № 2884/2021 г. по описа на ВКС, III гр. о., ГК. В настоящия случай след прекратяването на 24.02.2022 г. на изп.д. № 3262/20 г. на основание чл. 433, ал.1 т.8 от ГПК на 10.03.2022 г. е образувано ново изпълнително дело № 750/2022 г. по описа на ЧСИ Г. И..

Следва да се има предвид, че през 2020 г. страната бе изправена пред едно извънредно положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., продължило до 13.05.2020 г. вкл. Съгласно чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение /ЗМДВИП/, за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. Съгласно пар. 13, ал. 1 от ЗР към ЗИДЗМДВИП, сроковете по чл. 3, т. 1 и т. 2 относно "други срокове" в досегашната редакция и по отменената т. 3, спрени от обявяването на извънредното положение до влизането в сила на този закон, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването му в "Държавен вестник". Този закон е обнародван в ДВ, бр. 44/13.05.2020 г. и е в сила от 14.05.2020 г. Следователно, следва да се приеме, че погасителна давност за процесните вземания, е спряла да тече за времето от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г., т.е. давността не е изтекла. В случая ответникът преди изтичането на давността е образувал ново изпълнително дело срещу длъжника въз основа на издадения по ч. гр. д. № 3356/2011 г. по описа на РС Ямбол, изпълнителен лист. Ето защо, искането от кредитора е направено своевременно, то давността следва да се счита прекъсната с искането /в който смисъл са отново цитираните вече решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. по описа на ВКС, IV гр. о. и решение № 127/12.07.2022 г. по гр. д. № 2884/2021 г. по описа на ВКС, III гр. о., ГК/. Още повече, че съгласно чл. 5, ал. 2 ЗМДВИП по време на извънредното положение и два месеца след неговата отмяна не се налагат запови на банкови сметки на физически лица, запови върху трудови възнаграждения, както и извършването на описи на движими

вещи и недвижими имоти, собственост на физически лица, която разпоредба е приложима и в настоящия случай, като е наложена възбрана на 21.03.2022 г., съответно 11.02.2022 г. върху недвижими имоти.

По изложените съображения съдът приема, че предявеният иск е неоснователен, твърдяната погасителна давност не е изтекла, поради което същият следва да бъде отхвърлен.

На основание чл. 78, ал.3 от ГПК в тежест на ищцата следва да се присъдят направените от ответника разноски в размер на 300 лв., представляващи юриск. възнаграждение.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ на основание [чл. 439](#), вр. [чл. 124, ал. 1, предл. 3 ГПК](#), предявеният от В. Д. А., ЕГН ***** от *****, чрез адв. В. М. от АК Стара Загора против „БАНКА ДСК“ ЕАД, ЕИК 121830616, седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Московска“ № 19 иск, с който да се признае за установено, че В. Д. А. не дължи сума в размер 5349,39 евро – главница; сума в размер 667,68 евро. – договорна лихва за периода от 27.08.2011 г. до 26.10.2011 г.; сума в размер 230,95 евро – наказателна лихва за периода от 27.09.2011 г. до 26.10.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 26.10.2011 г. до окончателното ѝ изплащане, както и направени разноски по делото в размер на 244,40 лв. държавна такса и 454,40 лв. юрисконсултско възнаграждение, за които е издаден изпълнителен лист от 01.11.2011 г. по ЧГД № 3356/2011 г., по описа на ЯРС, въз основа на Заповед за изпълнение на парично задължение № 2737/28.10.2011 г., по реда на чл. 417 ГПК поради изтекла абсолютна погасителна давност, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА В. Д. А., ЕГН ***** от *****, чрез адв. В. М. от АК Стара Загора да заплати на „БАНКА ДСК“ ЕАД, ЕИК 121830616, седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Московска“ № 19 сумата от **300** лв., представляваща направените по делото разноски.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд Стара Загора в двуседмичен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____